

Goedemorgen, geachte aanwezigen,

In naam van de studenten wens ik u eveneens van harte welkom op deze opendeurdag in het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen.

Het is mij een groot genoegen om als student van het 2de jaar even het woord tot u te kunnen richten.

Toen ik begin 2006 de beslissing nam om tegen het einde van dat jaar na een loopbaan van 36 jaar de bankwereld vaarwel te zeggen, wist ik hoegenaamd nog niet dat ik zou gaan studeren aan het HIG.

De moeilijke beslissing om al dan niet in een uitstapregeling te stappen kostte me slapeloze nachten.

Mijn vrouw was na een slepende ziekte overleden. De laatste 6 maanden van haar leven nam ik loopbaanonderbreking om haar thuis te kunnen verzorgen.

Alhoewel ik mijn job steeds graag en met enthousiasme gedaan heb, had ik er de laatste jaren toch een zogenaamde haat-liefdeverhouding mee.

Sinds de fusiekoorts ook in de banksector opdook, veranderde er iets waar ik het niet zo op had.

Als verantwoordelijke voor de financiële zaken van een 300-tal gezinnen, kwam ik dagelijks in contact met mensen waarmee ik in de loop der jaren een goede vertrouwensrelatie had opgebouwd. Zo had men het mij ook geleerd. Toen ik er als 18-jarige mijn eerste cursus volgde schreef de lesgever in grote letters op het bord: **BANKIEREN IS GELIJK AAN VERTROUWEN.**

Hij gaf ons de raad mee om ons als bankbediende regelmatig aan de andere kant van de balie te wanen. Inspelen op de behoeften van de klant, eerlijk advies geven, zoals je het zelf ook graag krijgt. Zo kon ik jaren werken, behaalde mooie verkoopcijfers, gestoeld op vertrouwen, aangevuld met een steeds bijgewerkte technische bagage.

Tot het fusietijdperk aanbrak. De winst moest omhoog. Doelstellingen, zeg verkoopcijfers, schoten de hoogte in.

De nadruk kwam meer en meer te liggen op het zo veel mogelijk, ongebreidelde verkopen, met de gekende commerciële druk als gevolg. De CIJFERS dienden elk jaar, ja zelfs elke maand gehaald.

Toen ik na mijn 6 maand loopbaanonderbreking terug aan de slag ging, werd het me snel duidelijk. Op het niveau dat de bank van mij verwachtte, kon ik mij niet meer heropladen.

De uitstapregeling waar ik gebruik van maakte, veranderde mijn leven nu nog drastischer. De structuur die het werk mij gaf was er niet meer. Daar moest iets voor in de plaats komen.

Ik besepte dat mijn passie voor sport, het langeafstandslopen, alleen niet voldoende was. De balans lichaam-geest moest onderhouden blijven. Ik besliste om terug te gaan studeren. Dacht eerst aan talen, tot ik in contact kwam met professor Manu Keirse, die me sprak over volwassenenonderwijs GEZINSWETENSCHAPPEN. Ik had eerlijk gezegd van de richting nog nooit gehoord. Maar het sociale ervan sprak me duidelijk aan. Het leggen van een sociale dimensie in mijn job, vond ik steeds belangrijk. Meermaals ontmoette ik klanten op zeer moeilijke momenten in hun leven. Zoals bij het overlijden van een geliefde, hun partner, soms zelfs hun kind. Maar ook de afhandeling van dossiers ingevolge echtscheiding, gaf me de kans mensen op een tactvolle, begrijpende wijze te benaderen. De echte topverkoper, is nooit aan mij besteed geweest.

En zo waagde ik het er op. Eerst onzeker. Zou ik dat wel aankunnen. Maar ook het diepe rouwproces waarin ik verwickeld zat, maakte het er niet makkelijker op.

Na enkele weken gingen we met de groep op tweedaagse. Ideaal om elkaar wat beter te leren kennen. Overdag les “communicatieleer”, ’s avonds schoof ik mee de bar in, waar gezelligheid troef was. Tussen pot en pint werd er duchtig uitgelegd. Ik was aangenaam verrast door de ongedwongen, warme sfeer die er heerste.

De diversiteit van de vakken sprak me aan. Het was iets totaal anders dan het eenvormige vakjargon uit mijn vroeger beroepsleven. Al snel merkte ik dat de docenten open stonden naar de studenten toe en echt aanspreekbaar waren. Het gaf een goed gevoel, dat de motivatie alleen maar verhoogde.

Terug beginnen studeren op je bijna 55ste vergt natuurlijk een aanpassing. De terminologie die in de diverse cursussen aan bod komt deed en doet me nog regelmatig naar het verklarend woordenboek grijpen. Terwijl ik studeer ligt het steeds binnen handbereik. Ik ondervond dat wanneer je een woord of uitdrukking niet begreep, het geen zin had om verder te lezen. Het begrijpen van dat ene woord of uitdrukking is dikwijls bepalend om de rest ook te snappen. Zo kwam mijn tijdsplanning meestal niet uit. Ik stak er in het begin meer tijd in dan ik had verwacht.

De eerste twee examens waren niet direct om over naar huis te schrijven. Voor “genetische psychologie” en “argumentatieleer“, twee vakken die me echt aanspreken, was het met de hakken over de sloot. Mevrouw de directrice merkte mijn ontgoocheling. Ze sprak me moed in en legde er de nadruk op om zeker niet op te geven. Opgeven was ik zeker niet van zin. Tijdens de vele marathons die ik liep maakte ik af en toe moeilijke momenten door. Na 35 km zijn de koolhydraten opgebruikt en dient het organisme de brandstof te halen uit de in

het lichaam opgeslagen vetten. De omschakeling van dit proces verloopt niet altijd van een leien dakje. Doorzetten is dan de enige boodschap. Het overschrijden van de finish geeft dan een nog grotere voldoening. Zo ook vat ik het studeren enigszins op.

Door te schaven aan mijn studiemethode en met de spreuk van mijn eerste leraar Latijn - 'repetitio est mater studiorum' - in mijn achterhoofd, begon het beter te vlotten, ook met de examens. Het regelmatig herhalen is inderdaad *conditio sine qua non*.

Wat me ook verder hielp was het opstellen van een goed gestructureerde samenvatting. Oog hebben om belangrijke krachtlijnen te onderscheiden van het minder belangrijke.

En natuurlijk het tijdig starten met de examenvoorbereiding. Doe ik dit niet, dan slaat gegarandeerd de examenstress terug toe. En dit wil ik toch liever vermijden.

Reeds tijdens het eerste jaar kwamen we enkele dagen voor het examen met een drietal studenten samen om de stof nog eens gezamenlijk door te nemen. We hanteren een beurtrol, telkens bij iemand thuis. Zo worden punten die nog niet duidelijk zijn uitgeklaard. De één kent dit of dat hoofdstuk beter dan de andere en vice versa. Het helpt iedereen. En het is nog gezellig ook.

Wat de leerstof betreft, is het in het tweede jaar wel een stuk intensiever dan in het eerste. Voordeel is dat je al weet met wat je bezig bent en tijd gehad hebt om je een werkmethode eigen te maken.

Dikwijls vragen mensen uit mijn kennissenkring mij: "Wat ga je daar nu nog mee doen, met al dat studeren?". Ik antwoord hen dan dat ik reeds bezig ben met het te gebruiken. Elk vak dat ons onderwezen wordt is zo actueel en heeft zoveel raakpunten in onze samenleving dat het mij helpt om dingen beter te begrijpen. De geestelijke verrijking die deze studie me verschaft is van onschatbare waarde. Zo verdiep ik me dit jaar, samen met drie medestudenten binnen het vak "project" in de problematiek van de jeugddelinquentie. Na het maken van een literatuurstudie zijn we het werkveld ingetrokken. Zo hebben we interviews afgenomen van een jeugdrechter, een opvoedster in een gesloten instelling, en een aantal jeugdconsulenten. We bezochten eveneens een instelling die jongeren met gedragsstoornissen opneemt en begeleidt. Wie de laatste maanden en zelfs jaren regelmatig de media volgt, weet dat deze problematiek in Vlaanderen duidelijk in de picture staat.

Maar het is zeker ook mijn bedoeling de verworven kennis niet alleen voor mezelf te reserveren. Om den brode ga ik het niet meer uitoefenen, wel ga ik me vanaf augustus engageren voor vrijwilligerswerk in het gezinsondersteunend

domein. Wanneer ik mijn twee schatten van kleinkinderen zie voel ik me een gelukkig mens. Ze worden omgeven met aandacht en liefde.

Ik ben er mij terdege van bewust dat niet alle kinderen het zo goed hebben. De plaats waar je wiegje staat beïnvloedt meestal je verdere levensloop. Iets doen naar kinderen toe die het niet zo goed hebben in onze samenleving spreekt mij aan.

Ik ben tevreden en dankbaar dat ik de mogelijkheid krijg om, al ben ik hier bij de minst jonge studenten, deze bacheloropleiding in de gezinswetenschappen te volgen.

Het was indertijd geen gemakkelijke beslissing. Nu weet ik dat ik de juiste gekozen heb, al is ze er gekomen door de omstandigheden.

Op het HIG is voor mij een nieuwe wereld opengegaan. Het studeren geeft opnieuw structuur aan het leven. Het zwarte gat waar ik indertijd voor vreesde heb ik niet gezien. Ik ben er van overtuigd dat het eigenlijk niet bestaat. Je hebt het wel in de eigen handen om het al dan niet te creëren.

Ik heb hier andere mensen leren kennen, warme mensen, die vanuit een andere gezichtshoek naar het leven kijken. Het zijn stuk voor stuk personaliteiten met doorzettingsvermogen. Meestal hebben ze nog een gezin, waar veel tijd en energie naar toe gaat. Daarnaast nog studeren getuigt van moed en karakter. Voor de meeste is het uiteraard de bedoeling om hun kennis aan te wenden in het beroepsleven. Met de bagage die ze hier opdoen, zijn ze gewapend om het werkveld in te trekken.

Gedurende de twee afgelopen jaren, heb ik hier eveneens enkele goede vrienden gemaakt, vrienden voor het leven. Mensen die luisterbereid zijn en waarmee een goed gesprek steeds mogelijk is. Als dat geen rijkdom is.

Na de examens trekken we regelmatig even de stad in voor een goede pint. De boog moet niet altijd gespannen staan. De vrouwen zijn hier overduidelijk in de meerderheid, maar denk niet dat ze geen bier lusten.

Om af te sluiten wil ik nog vermelden dat ik een tevreden student ben, die elke week graag naar de hogeschool komt. Een school met een warme sfeer, een kwaliteitsvol lesrooster en schitterende docenten.

Ik dank u voor uw aandacht.

Lucien Vermaeren, mei 2008
tweedejaarsstudent